

ΜΑΡΙΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ

Παπούτσια

με
Φτερά



ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

I

Αν φτερουγίσουνε τα ψάρια μην ξυπνήσεις

ΕΝΑ ΦΤΕΡΟ ΤΑΞΙΔΕΥΕ μέσα στη νύχτα. Ένας ναυτικός το είδε πάνω στο μεσιανό κατάρτι. «Ένα ακόμα αστέρι» σκέφτηκε «σήμερα θα χαθεί». Ασυναίσθητα έκανε μια ευχή. Πέταξε το φτερό και πάει. Ένας ναυαγός το είδε μπρος στα μάτια του και χαμογέλασε. «Με πήρε ο ύπνος μάλλον, ονειρεύτηκα ένα πουλί, καλό σημάδι» σκέφτηκε και ξανάπιασε το κουπί. Το σήκωσε πάλι ο άνεμος το φτερό, το χόρεψε χαμηλά κι ύστερα το παρέσυρε ψηλά πάνω από μια πολιτεία που σώναινε μες στη νύχτα.

Στον σκοτεινό ουρανό ανάμεσα στ' αστέρια ταξίδευε ο βασιλιάς των πουλιών. Κι ούτε τον ένοιαξε πως έχασε το ένα του φτερό. Περπάτησε κι άλλο η νύχτα, μαλάκωσε ο άνεμος και το φτερό γλίστρησε ανάμεσα στα σπίτια και τέλειωσε την πτήση του πάνω στη σκό-

νη του δρόμου. Εκείνη την ώρα που όλα τα σώματα κοιμούνται και οι ψυχές ανάλαφρες ονειρεύονται, εκείνη την ώρα, ακούστηκαν στον δρόμο αργά δήματα. Ένας άντρας ντυμένος στα μαύρα, γύρω στα πενήντα, περπατούσε σκυφτός. Μύριζαν τα ρούχα του θάλασσα. Έπιασε αρκετά ψάρια κι όλα τα πούλησε. Σκεφτόταν πως ήθελε ακόμα δυο ώρες να ξημερώσει. Οι γάτες της γειτονιάς γνώρισαν το δήμα του και μαζεύτηκαν αγουροξυπνημένες γύρω του. Έσκυψε να τις χαϊδέψει κι έδγαλε δυο τρία ψάρια από την τσάντα του να τις φιλέψει. Έτρεξαν όλες να διαλέξουν το καλύτερο και τότε ο Άρης πρόσεξε ανάμεσά τους το φτερό. Σηκώθηκε εκείνο λίγο κι ύστερα, κουρασμένο ξανά, έγειρε στο χώμα. Ο Άρης το κυνήγησε με τη ματιά του κι ύστερα το πήρε στα χέρια του και κοίταξε τον ουρανό λες και ήθελε να ψάξει να βρει σε ποιον ανήκε. Χαμογέλασε και το έβαλε στην τσέπη του. Έδγαλε τα κλειδιά του και άνοιξε την εξώπορτα. *Οδός Μοιρών 3.*

Η οδός Μοιρών είναι ένας δρόμος κατηφορικός. Οι περαστικοί κατεβαίνουν προσεχτικά για να μη γλιστρήσουν, ενώ οι ποδηλάτες πατάνε φοβισμένα τέρμα το φρένο. Λίγο πριν σκάσει στην οδό Μουσών, στο νούμερο 3 υπάρχει μια πολυκατοικία. Από το ρετιρέ μπορείς να απενίσεις όλη την πόλη και το βλέμμα σου να τρέξει ως τη θάλασσα. Για το υπόγειο πρέπει να

κατέβεις εφτά σκαλιά, αλλά το ένα από τα δυο δωμάτια έχει ένα παράθυρο στο επίπεδο του δρόμου. Όταν το νοίκιασε ο Άρης άσπρισε όλο το σπίτι, έβαλε χρωματιστά γλαστράκια με λουλούδια μπροστά στο παράθυρο κι έφτιαξε εκεί το κλουδάκι του αγαπημένου του αηδονιού. Καρλίτο το λένε κι ήρθε την άλλη μέρα με το φορτηγό μαζί με την πριγκίπισσα Ρόζα.

Η Ρόζα έσθισε φέτος δέκα κεράκια στην τούρτα που της είχε φτιάξει ο μπαμπάς της. Από μικρή ο Άρης τη φώναζε «πριγκίπισσα», κι ανάλογα με τη διάθεσή της γινότανε Πριγκίπισσα Γελαστή, Πριγκίπισσα Τρελή ή Πριγκίπισσα Τσίνα, όταν θύμωνε και γκρίνιαζε. Αλλά και η Ρόζα φωνάζει τον μπαμπά της με διαφορετικά ονόματα. Ψαροπόλεμο, Αρχιποιοτή, Ψυχοπονιάρη ή Παραμυθά. Ο Άρης γελάει με τα παρατσούκλια του. Όταν ήταν μικρή την πετούσε ψηλά ως το ταβάνι, αλλά στο καινούριο σπίτι το αποφεύγει γιατί το ταβάνι είναι χαμηλό και η Ρόζα έχει ψηλώσει για τα καλά.

Αν ήξερε η Ρόζα πολλούς μπαμπάδες θα μπορούσε να πει ότι ο Άρης ήταν ο καλύτερος μπαμπάς του κόσμου, αλλά καθώς δεν ξέρει και πολλούς λέει μόνο ότι ο Άρης είναι ο καλύτερος μπαμπάς που θα μπορούσε να έχει. Κάθε βράδυ, όταν η Ρόζα κοιμάται, ο Άρης τη φιλάει στο μέτωπο και πάντα της λέει:

— Αν φτερουγίσουνε τα ψάρια μην ξυπνήσεις, σκέ-

ψου πως είναι χελιδονόψαρα ή τα φτερά του λογισμού σου.

Ύστερα χαιρετάει τον Καρλίτο, «Να προσέχεις την πριγκίπισσα» του λέει σοβαρά, και φεύγει για τη δουλειά του. Παλιά ήταν ναυτικός, αλλά από τότε που γεννήθηκε η Ρόζα παράτησε τα μεγάλα ταξίδια. Έκανε μόνο μια άγκυρα στο μπράτσο του για να τα θυμάται.

Όμως με τη θάλασσα είχε μεγάλο έρωτα και δε θα μπορούσε με τίποτα να την αποχωριστεί. Έγινε λοιπόν ψαράς και κάθε νύχτα κάνει μικρά ταξίδια ως τα δίχτυα του, αλλά ποτέ δεν αφήνει το μάτι του από τη στεριά. Τα πιο πολλά ψάρια τα πουλάει τα ξημερώματα, μόλις πατήσει το πόδι του στην ακτή. Με τον καιρό έχει κάνει φανατικούς πελάτες που πάντα τον προτιμάνε, γιατί ο Άρης σε όλους θα χαρίσει ένα χαμόγελο, μια ενθαρρυντική κουδέντα, μια ζεστή καλημέρα ή ένα ποίημα:

*«Ψάρια π' αστράφτουν
ψάρια που έρχονται
κοπάδια κοπάδια
από τη Μαύρη Θάλασσα
Έρχονται μόνο σε μένα
με τα πονηρά τους μάτια
γιομάτα ασήμι
έρχονται και ξαπλώνουν*

*πάνω στην απαλάμη μου
τα ερωτικά ψάρια
τα ζαλισμένα ψάρια»**

Έτσι, όλοι θέλουν από τα ζαλισμένα ψάρια που πέφτουν μόνα τους στο κοφίνι του Άρη. Και όλοι είναι ευχαριστημένοι. Τα ψάρια, οι πελάτες και ο Άρης, που ξεπουλάει γρήγορα και τότε δε χρειάζεται να πάει στην ψαραγορά κι επιστρέφει πριν ξυπνήσει η Ρόζα.

Η Ρόζα είχε ακούσει πολλά για το καινούριο σπίτι πριν μετακομίσουν. Ο μπαμπάς της το περιέγραφε σαν μικρό παλάτι.

— Ρόζα μου, επιτέλους βρήκαμε σπίτι στο Βασίλειο των Γάτων. Θα έχεις ένα παράθυρο απ' όπου θα βλέπεις ακριβώς μπροστά σου όλες τις γάτες, δεκάδες γάτες. Θα τις υιοθετήσουμε όλες. Θα τις μάθουμε να έρχονται κοντά μας και καμιά φορά θα τις καλούμε και στο σπίτι μας για τσάι.

Η Ρόζα αγαπούσε τόσο τις γάτες που ξέχασε όλες τις ερωτήσεις που είχε σκεφτεί για το σπίτι. Αν έχει μπαλκόνι ή αυλή. Αν θα έχει δικό της δωμάτιο. Αν η γειτονιά έχει πολλά παιδιά. Άλλωστε, ήξερε πως ό,τι κι αν της έλεγε ο Άρης, μόνο αν έδλεπε μόνη της θα καταλάβαινε. Ο μπαμπάς τα έδλεπε όλα τέλεια.

* Μίλτος Σαχτούρης, «Τα ψάρια της φρίκης».

— Και δε μου λες, κύριε παραμυθά, οι γάτες πίνουν τσάι; ρώτησε μόνο.

— Και φυσικά πίνουν τσάι. Μόνο που κανένας δεν τις προσκάλεσε ποτέ. Και δε σου είπα και το πιο σημαντικό. Δίπλα στο σπίτι μας στην άκρη του δρόμου υπάρχει ένα μικρό δάσος στον λόφο. Εκεί μπορούμε να αφήσουμε ελεύθερο τον Καρλίτο.

— Ήρθε η ώρα, μπαμπά;

— Ο Καρλίτο μόνο ξέρει. Μόνος του μας διάλεξε, μόνος του θα αποφασίσει και τότε θα φύγει.

Ο Καρλίτο τούς επισκέφτηκε ένα πρωινό στο μπαλκόνι τους, στο παλιό σπίτι. Μόλις η Ρόζα άνοιξε την πόρτα, ο Καρλίτο μπήκε στο δωμάτιο και δεν ξαναδγήκε. Αφήνανε την πόρτα ανοιχτή, αλλά εκείνος δεν έδγαινε. Λίγες μέρες πριν τη μετακόμιση ο Άρης του έφτιαξε ένα όμορφο κλουδάκι για να τον μεταφέρουν. Εκείνο το βράδυ συμφώνησαν ότι ο Καρλίτο θα μείνει μαζί τους όσο θέλει.

— Τα αηδόνια δε ζούνε σε κλουδιά.

— Ναι, αλλά ο Καρλίτο δεν είναι συνηθισμένο αηδόνι. Κι εσύ το λες, μπαμπά. Ο Καρλίτο μάς διάλεξε.

— Σίγουρα δεν είναι συνηθισμένο, αλλά όσο και να μας αγαπάει, θα μαραζώσει μέσα στο κλουδί. Μπορεί να ήρθε σε μας επειδή κουράστηκε να ψάχνει τον δρόμο του ανάμεσα στις ψηλές πολυκατοικίες. Μπορεί απλώς να χάθηκε.

— Ναι, αλλά του αρέσει μαζί μας. Όλη την ώρα τραγουδάει.

— Του αρέσει γιατί μπορεί να ξέχασε πόσο καλύτερα είναι να πετάει ελεύθερος.

— Μπορεί, είπε η Ρόζα, αλλά από μέσα της ήλπιζε ότι ο Καρλίτο δε θα ήθελε ποτέ να φύγει.

Δεν είπε όμως τίποτα άλλο. Ανυπομονούσε τόσο πολύ να δει το καινούριο σπίτι στο Βασίλειο των Γάτων. Πριν πάνε στο σπίτι, ο Άρης ζήτησε από τον οδηγό του φορτηγού που ήταν φίλος του και πελάτης του να τους πάει πρώτα από την πίσω μεριά για να δούνε τον λόφο.

— Είχες δίκιο, μπαμπά, μοιάζει με δάσος, είπε η Ρόζα κοιτώντας τα ψηλά δέντρα στον λόφο.

— Και φυσικά είχα δίκιο. Σου έχω πει ποτέ ψέματα;

— Μπορεί να αρέσει στον Καρλίτο, είπε και της ξέφυγε ένας αναστεναγμός, αλλά ηρέμησε καθώς είδε τον Καρλίτο ήσυχο μέσα στο κλουδί.

— Και τώρα έλα, οδηγέ. Πρόσεχε μόνο την κατηφόρα. Φτάσαμε στο παλάτι των γάτων.

— Σε ποιον όροφο είπες πως είναι, μπαμπά;

— Στον κάτω κάτω. Οι γάτες δεν ανεβαίνουν σε ασανσέρ κι εγώ σου υποσχέθηκα ότι θα είμαστε κοντά τους.

— Μπράβο, μπαμπά, καλά έκανες.

Ο Άρης της έδωσε τα μάτια με μια κορδέλα, «πρι-

γκίπισσά μου» της ψιθύρισε στο αυτί κι ύστερα την πήρε αγκαλιά. Μόνο για λίγο η Ρόζα σκέφτηκε ότι στην παλιά πολυκατοικία στον κάτω κάτω όροφο έμενε ο Χασίμ με την οικογένειά του. Είχαν έρθει από το Πακιστάν και οι γονείς του δεν είχαν δουλειά και ο Χασίμ δεν είχε παιχνίδια. Είχε όμως ένα ωραίο χρυσόψαρο σε μια γυάλα. Όταν η Ρόζα έφυγε, ο Χασίμ έκλαιγε. Η Ρόζα του έδωσε το τρενάκι της, που ήταν το αγαπημένο του παιχνίδι, αλλά ο Χασίμ της είπε ότι δεν τον νοιάζει που δεν έχει παιχνίδια, μόνο έκλαιγε γιατί ήταν η μοναδική του φίλη. Η Ρόζα του υποσχέθηκε ότι θα τον καλέσει για τσάι στο Βασίλειο των Γάτων.

9ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

[σελ. 75]

Κληρονόμος πουλιών
Μίλτος Σαχτούρης, «Ο ελεγκτής»

10ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

[σελ. 85]

Οι βασιλιάδες χωράνε
σ' ένα κουτί από σπίρτα όταν κοιμάσαι
Τάσος Λειβαδίτης, «Παραμύθι»

11ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

[σελ. 96]

Πλήθος αμέτρητο πνίγηκαν μέσα στη σούπα τους
Αργύρης Χιόνης, *Σαν τον τυφλό μπροστά στον καθρέφτη*

12ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

[σελ. 109]

Στα δέντρα κρέμονται οι λέξεις
Ντύλαν Τόμας, «Όταν οι μπουκλες του λυκόφωτος»

13ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

[σελ. 125]

Λυπήσου εκείνους που δεν ονειρεύονται
Νίκος Καβδαδίας, «Στίχοι για τη ζωγραφική σου»

14ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

[σελ. 134]

Ίσως αντικρίσουμε πάνω στον λόφο ανεμόμυλους
Μιχαήλ Θεοδάντες, *Δον Κιχώτης*

15ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

[σελ. 148]

Εμείς, ωστόσο, δε φύγαμε γιατί το θέλαμε
Μπερτολτ Μπρεχτ, «Για τον όρο “Μετανάστης”»

16ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

[σελ. 163]

Όνειρο σημαίνει να μην υπάρχουν σύνορα
Κική Δημουλά, «Σύνδρομο»

17ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

[σελ. 170]

Από 'να τίποτα γίνεται ο Παράδεισος
Οδυσσεάς Ελύτης,
Το φωτόδεντρο και η δέκατη τέταρτη ομορφιά

18ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

[σελ. 175]

Εγώ θα ονειρεύομαι πάντα σκανταλιές
Σίλβιο Ροδρίγκες, «Ο βλάκας»

19ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

[σελ. 188]

Το μαύρο, απ' τ' άλλο του μέρος άσπρο είναι
Γιάννης Ρίτσος, *3x111 τριόστιχα*

20ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

[σελ. 196]

Σ' όλες τις θάλασσες και σ' όλα τα καράδια
Ουόλτ Ουίτμαν,
«Άσμα για όλες τις θάλασσες κι όλα τα καράδια»

21ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

[σελ. 210]

Αξίζει να υπάρχουν για ένα όνειρο
Άλκης Αλκαίος, «Πόρτο Ρίκο»

22ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

[σελ. 223]

Όνειρο είναι μέσα σε όνειρο
Έντγκαρ Άλαν Πόε, «Όνειρο μέσα σε όνειρο»

23ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

[σελ. 237]

Βουνό, φέρε μου όνειρο. Να 'χει καλά μαντάτα.
Γκιλγκαμές

24ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

[σελ. 251]

Όλα γκρεμίζονται και όλα ξαναχτίζονται

W.B. Yeats, «Lapis Lazuli»

25ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

[σελ. 260]

Ένας δρόμος υπάρχει, ένας τρόπος

Κατερίνα Αγγελάκη Ρουκ, «Μοναξιά»

Βιβλιογραφία

- Γιώργος Σεφέρης, *Τετράδιο γυμνασμάτων*, Β', επιμ.
Γ. Π. Σαββίδης, Αθήνα: Ίκαρος 2004
- Κ. Π. Καβάφης, *Άπαντα τα ποιήματα*, επιμ. Σόνια Ιλίνσκαγια,
Αθήνα: Νάρκισσος 2003
- Έμιλυ Ντίκινσον, *Το μέγα ύδωρ – Είκοσι επτά ποιήματα*,
μτφρ. Διονύσης Καψάλης, Αθήνα: Άγρα 2004
- Χόρχε Λουίς Μπόρχες, *Ποιήματα*, μτφρ. Δημήτρης Καλοκύρης,
Αθήνα: Εκδόσεις Πατάκη 2014
- Μίκη Θεοδωράκη – Πάβλο Νερούδα, «Έρχονται τα πουλιά», από
το *Canto General*, απόδοση στίχων: Δανάη Στρατηγοπούλου
Μανόλης Αναγνωστάκης, *Τα ποιήματα, 1941-1971*,
Αθήνα: Νεφέλη 2000
- Νίκος Αλέξης Ασλάνογλου, *Ο δύσκολος θάνατος*,
Αθήνα: Νεφέλη 2007
- Ανδρέας Εμπειρικός, *Ενδοχώρα: 1934-1937*, Αθήνα: Άγρα 2009
- Μίλτος Σαχτούρης, *Ποιήματα (1945-1948)*, Αθήνα: Κέδρος 2014
- Τάσος Λειβαδίτης, *Ποίηση*, Αθήνα: Μετρονόμος 2015
- Αργύρης Χιόνης, *Σαν τον τυφλό μπροστά στον καθρέφτη*,
Αθήνα: Υάκινθος, 1986
- Ντύλαν Τόμας, *Το χρώμα της λαλιάς – Ποιήματα (1934-1953)*,
μτφρ. Γιώργος Μπλάνας, Αθήνα: Ερατώ 2003
- Νίκος Καββαδίας, *Πούσι: Ποιήματα*, Αθήνα: Άγρα, 2015
- Μιχαήλ Θεοδάντες, *Ο Δον Κιχώτης από τη Μάντσα*, διασκευή
Κώστας Βάρναλης, Αθήνα: Κέδρος 1978 [4η έκδοση]
- Μπερτολτ Μπρεχτ, *Ποιήματα*, μτφρ. Μάριος Πλωρίτης,
Αθήνα: Θεμέλιο 2000
- Κική Δημουλά, *Ποιήματα*, Αθήνα: Ίκαρος 2007
- Οδυσσέας Ελύτης, *Το φωτόδεντρο και η δέκατη τέταρτη
ομορφιά*, Αθήνα: Ίκαρος 2006

- Σίλβιο Ροδρίγκες, «Ο δάκας», 1996 – www.youtube.com/watch?v=phz5oQfZPz8 [ανακτήθηκε στις 15/3/2016]
- Γιάννης Ρίτσος, *3x111 τρίστιχα*, Αθήνα: Κέδρος 1987
- Ουόλτ Ουίτμαν, *Φύλλα χλόης*, απόδοση Ναπολέον Λαπαθιώτης, στο *Ελληνική Επιθεώρησης*, τεύχ. 169 [Νοέμ. 1921]
- Άλκης Αλκαίος (στίχοι), «Πόρτο Ρίκο», από τον δίσκο του Βασίλη Παπακωνσταντίνου, *Δε σηκώνει*, MINOS, 1994
- Έντγκαρ Άλαν Πόε, *Ποιήματα, Κριτική, Επιστολές*, τόμ. Α', μτφρ. Στέφανος Μπεκατώρος, Αθήνα: Εκδόσεις Πλέθρον, 1991
- Το έπος του Γκιλγκαμές*, εισαγ.-μτφρ. Αύρα Ward, Αθήνα: Ιστός 2001
- W.B.Yeats, *Ποιήματα*, συλλογική μτφρ., MIET 2005. Μτφρ. του «Lapis Lazuli» από τον Σπύρο Ηλιόπουλο
- Κατερίνα Αγγελάκη Ρουκ, *Ποίηση 1963-2011*, Αθήνα: Εκδόσεις Καστανιώτη, 2015



Η Μαρία Παπαγιάννη γεννήθηκε στη Λάρισα. Σπούδασε ελληνική φιλολογία και στη συνέχεια δούλεψε ως δημοσιογράφος στο ραδιόφωνο, στην τηλεόραση, σε εφημερίδες και περιοδικά. Συνεργάστηκε με την Ορχήστρα των Χρωμάτων ως υπεύθυνη γραφείου τύπου. Τα τελευταία χρόνια γράφει ιστορίες για μικρά και μεγαλύτερα παιδιά και μεταφράζει παιδική λογοτεχνία. Τα βιβλία της έχουν αποσπάσει σημαντικές διακρίσεις, ενώ το παραμύθι της *Μια άλλη μέρα θα νικήσεις* εσύ έχει μεταφραστεί και κυκλοφορεί σε πολλές γλώσσες. Έγραψε λιμπρέτα και στίχους για τις παραστάσεις *Ταξιδεύοντας με τον Στανρό του Νότον, Παράξενο δεν είναι, Πες το μ' ένα παραμύθι* σε μουσική του Θάνου Μικρούτσικου. Το έργο της *Το αίνιγμα του Τρουλ* παρουσιάστηκε με την κινητή μονάδα του Θεάτρου του Νέου Κόσμου σε παιδιά που νοσηλεύονται σε ιδρύματα και νοσοκομεία.

Έργα της Μαρίας Παπαγιάννη στις Εκδόσεις Πατάκη

Μυθιστορήματα για παιδιά και για νέους

Ως διά μαγείας

- Βραβείο Κύκλου του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου
- Βραβείο του λογοτεχνικού περιοδικού *Διαβάζω*

Πιάστε τους! (σε συνεργασία με τον Φίλιππο Μανδηλαρά)

- Έπαινος από τον Κύκλο του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου

Το Δέντρο το Μονάχο

- Κρατικό Βραβείο Εφηβικού-Νεανικού Λογοτεχνικού Βιβλίου
- Βραβείο του λογοτεχνικού περιοδικού *Διαβάζω*

Παπούτσια με φτερά

Παραμύθια για μικρούς και μεγάλους

Η κλέφτρα των ονείρων

Ιστορίες και παραμύθια
Είχε απ' όλα και είχε πολλά
Μια άλλη μέρα θα νικήσεις εσύ!
Καληνύχτα, μαμά!
Με λένε Μάγια
Μια περιπέτεια για το Ρωμαίο

Ιστορίες και παραμύθια για τα Χριστούγεννα
Εκείνα τα Χριστούγεννα ήρθαν τα κάτω πάνω!
Αγιε Βασίλη, θα μου κάνεις μια χάρη;
Χριστούγεννα, καιρός για θαύματα

Ιστορίες πρώτης ανάγνωσης
(σειρά «Χωρίς Σωσίβιο», Α' – Β' Δημοτικού)
Ποιος είναι ο αρχηγός;
Βιβλιοφάγος κατά... λάθος!
Στον πίνακα!
Πάντα;
Πρώτος!
Επιστροφή στο σχολείο
Οι μικρές ιστορίες του Πέτρου (επετειακή επίτομη έκδοση που
περιλαμβάνει τις παραπάνω ιστορίες)
Τρεις παλάμες όλη η Γη
Η Έλλη στο φεγγάρι
Η μυστική συνταγή της Έλλης

Ιστορίες πρώτης ανάγνωσης
(σειρά «Στα Βαθιά», Α' – Β' Δημοτικού)
Ο γύρος του κόσμου με το ποδήλατο

Μυθιστόρημα για ενήλικες
Εκεί και πάντα αλλού

